

Защо съм учител

Ако очаквате да прочетете нещо необикновено – приемете, че това тук ще Ви гъделичка леко като мехурчетата в газираната вода, ще Ви парне може би като медуза, едва докоснала ръцете, когато плувате жабешката в морето, за да покажете, че въпреки вашите 60 години още Ви бива... Ще Ви поизгори малко като първия ден на плажа, но нищо повече... Няма да остави белег в душата Ви или дори трънче в загрубялата от годините пета... Нищо подобно!

Приемете, че това е разказ на един Учител по воля, т.е. – по собствено желание...

Не знам кога и къде се породи желанието да стана учител... Може би в скучните детски години, изпълнени с учене, тренировки, вечерни игри през дългото лято, „войните“, които водехме със съседните блокове просто ей така... Вероятно някой ще каже – да бе, това го знаем! То си е носталгия и какво?!

Но който е тръгнал по този път да учи, учейки другите, знае... Това не е за един сезон, не е като летен флирт на бригада в консервен комбинат (такова нещо май вече няма!), където замерваш избраника на сърцето си с домати, дано те забележи! Прибирането вкъщи след това е риск, защото любимият я те е забелязал, я не – обаче към теб са летели домати от вси страни и ти не си останала длъжна никому! Резултатът е една била бяла, а сега вкоравена от доматиите престилка. Знаеш какво следва – ще седиш над мивката и ще белиш люспите, докато омекнат като клепачите ти!

Та говорехме за избора. По моето скромно даскалско мнение истинският е винаги спонтанен, изврял като водата на боба и на дъното на тенджерата останала голата истина – ще загорещ, ще изгорещ, но пък по пътя ще ти е хубаво...

В края на пътя ще имаш кутии със спомени, календарчета с усмихнати лица, които си наричала „моите“, опънати нерви, боядисани бели коси, бръчки от хиляди усмивки и тревоги покрай очите, ненужни папки с учебни планове, томове прашасали помагала, тестове и учебници по стари програми. Знаем, че това не е изненада за никого от учителската гилдия. Да, понякога си се чувствала като звероукротител, като човек, завършил не педагогика, а школа за мъжество и цирково актьорство.

Влизаш в стаята като „африкански ураган“, както би казал дядо Вазов, помиташ струпалите се край вратата ученици, после онези край черната дъска. Понесени във вихъра, те се озовават по местата, разбира се – не на своите. Почваш проверка и вратата се отваря – един, втори, трети... закъснял. Сещаш се за разказа на Чудомир и очакваш да влезе някоя засукана лелка да домъкне забравеното домашно на 17-годишното отроче, щот' тази лудата по български

пише двойки за без домашно! Или чистачката да донесе инфо, че голямото ще има сбирка на ученическия комитет, или от съседната стая да ти поискат тебешир за дъската, или да влети врабче и да настане суматоха... И тук вариациите на тема „някой чука на вратата на класната стая“ са толкова, че поне едно томче със стихове могат да надминат. С опита обаче се ражда и отговорът – някой чука на вратата и твоичките ухилено и в тон отговарят: „Заето!“. Само дано да не е директорът, че тогава...

Да де, заето е! Но на теб ти трябва техните свежи мисли, предизвикателства... И започваш превземането на литературната Шипка – те се отбраняват (как така ще учат наизуст, ще пишат теми, ще правят анализи). Но ти се катериш – минута по минута, сърце по сърце, избутваш мисълта за цигарата в междучасието, за телефона под чина, за... Изправяш се бодро пред тях (коленете те болят, очите се присвиват от снощната проверка на контролни), поемаш дъх и се гмурваш в техния хаос – за да го хармонизираш, подредиш в литературен космос, който ще ги отведе до заветната отлична матура по БЕЛ... може би. И започваш: „Мечти мрачни, мисли бурни са разпнали душа млада.“ След минута забравяш за тях, дрънкаш си вдъхновено текста на великия Ботев и осъзнаваш, че те са вперили в теб изненадани очи, чувстващи, виждащи, забравили за дъвките, огледалцата и червилото. В сублимния момент аха да „падне заветният хълм“ – се вдига ръка. Знаеш какво ще последва и си бясна! „Госпожо, може ли до тоалетната?!“ Аха, казваш си ти, ще ви излекувам завинаги от това. Саркастично заявяваш: „Откъде да знам дали можеш да отидеш до тоалетната?! Може и да не можеш да стигнеш! Научете се да задавате правилния въпрос, ако искате да ви разберат!“

Но ако се върнеш в началото, при извора, при Избора, знаеш, че пак ще поемеш по този „страшен, но славен път“, както би казал героят на Ботев. Защото си щастлив и богат човек, колкото и изтъркана да е тази фраза! Имаш толкова сълзи и усмивки, радости и победи, снимки, спомени, че само друг от твоя вид може да ги има. Отваряш ги по Коледа и Нова година – избелели картички с неизбелели в паметта ти лица. Толкова много, че един ден ще бъдат твоите стъпала към учителския рай! Надявам се, че има такъв ☺

Всъщност, ако погледнеш назад, ще видиш простичката истина, че няма нещо, което да не си бил през годините – аматьор, уплашен, неуверен млад човек, в когото са вперени едни иронични и преценяващи детски очи! Да видим пък колко наистина струваш! Лекар, медицинска сестра, психолог, родител, Далай лама, Конфуций, бояджия (който е забравил – справка – някога учителите сами боядисваха класните стаи и оградите на училището!), ХЕИ – проверител за въшки, треньор, режисьор и понякога дори каскадьор... Всеки би могъл да продължи изброяването до рамките на един среднестатистически указател.

Защо съм преживяла всичко това?! Защото съм учител и това не е само длъжност, а начин на живот!

Трета награда в конкурса „Защо съм учител“

Автор: Юлиана Раева -

преподавател по български език и литература

в ГПЧЕ „Йоан Екзарх“, гр. Варна